

A hét hollókirályfi

(In: A Szélördög. Móra Kvk. Bp. 1991. p.32-36.)

Egyszer volt, hol nem volt, biz' én már magam sem tudom, hol, de arra emlékszem, hogy az Óperenciás-tengeren túl, az üveghegyen innen volt egy nagyon gazdag király, annak meg volt olyan gyönyörűséges szép hét fia, hogy még a tündérek is megirigyelték a szépségüket. De a király és a királyné folyton csak azért sóvárogtak, hogy bárcsak lenne egy lányuk is.

Történt egyszer, hogy a királyné neve napjára igen nagy vendégséget csaptak, és meghívták rá az ország minden tudósát és előkelő emberét. Amikor eljött az ebéd ideje, egyik vendég szebb köszöntőt mondott, mint a másik, melyben mindegyik a hét szép és jó fiút dicsérte, hogy a király és a királyné már szinte megunta hallani a sok dicséretet.

- Eh, mit ér nekem a hét szép fiam - szólalt meg bosszúsan a király, ha leányom egy sincs! Inkább lenne mind a hét fiam holló, csak egy leányom volna!

Alig mondta ki az utolsó szót, a hét fiú már hollóvá is változott, felkerekedett, és károgva elröpült. Bezzeg bánta már a király a szavait, de későn volt. A hét holló már hetedhét országon is túljárt, míg végre eljutott a Fekete-tenger egyik szigetére, ott rátelepedett egy terebélyes diófára, s mindegyikük megevett egy diót, amitől úgy hatalmába kerültek a törpe tündérnek, akié a fa volt, hogy annak akarata nélkül többé sehová se mehettek.

Hónap hónap után múlt, de a király csak nem hallott többé semmit a hét szép fiúról. Történt azonban, hogy a királyné, amikor eljött az ideje, egy gyönyörű szép kisleányt hozott a világra, akit Örszikének neveztek. A kislány igen szépen fejlődött, és nagyon okos volt. Szerették is a szülei nagyon, de azért valahányszor csak ránéztek, mindig sírva fakadtak, mert eszükbe jutott, hogy a kislány a hét szép fiuk helyett van, és majd elpusztultak bánatukban.

Miután Örszike felcseperedett, egyre gyakrabban kérdezgette a szüleit meg a házbeli cselédeket, hogy miért sír a király és a királyné, valahányszor csak ránéz. Ám a szülei nem akarták, a cselédeknek meg nem volt szabad megmondaniuk az okát. Végre Örszike megunta a sok haszontalan kérdezgetőzést, és azzal ijesztgette szüleit, ha nem mondják meg neki, miért sírnak, kútba ugrik. Így hát a király akarva, nem akarva kénytelen volt elmondani a lányának, hogy volt neki hét nagyon szép bátyja, de azok még Örszike születése előtt hollókká változtak, elröpültek, és azóta hírüket sem hallották.

Miután Örszike végighallgatta a történetet, fogadást tett magában, hogy ő bizony addig nem nyugszik, míg a bátyjait meg nem találja és haza nem hozza, mert nem kíván nélkülük élni, és szülei örökös sírását sem akarja nézni többé.

A király és a királyné mindenáron le akarták beszélni Örszikét a tervéről, de nem használt semmi.

Lakott a városon kívül egy magányos házban egy bűbájos vénasszony, akihez Örszike séta közben már korábban is gyakran betért, s aki, mivel mindig jó ajándékot kapott a lánytól, szívesen jövendölgetett neki, vagy mesélgetett a más világi dolgokról, tündérekről, hétfejű sárkányról és efféle borzalmakról, Örszike először is őt

kereste föl, hogy tanácsot kérjen tőle.

- Adjon isten jó napot, öreg szülém! - állított be hozzá. - Hallotta-e hírét valaha is a hét hollókirályfinak?

- Hm, hm, a hét hollókirályfinak... Hiszen azok a kisasszonyka testvérei - szólalt meg a vénasszony.

- Tudom - felelte Örsike -, éppen ezért szeretném megkeresni őket. Nem tudja, hol vannak?

- Dehogyan tudom, gyöngyöm-harmatom, hírüket sem hallottam azóta, amióta eltávoztak. Pedig a kisasszonyka akkor még a világon se volt. Hanem hát nem tesz semmit, ha én nem tudom is, majd tudja más.

Azzal felmászott a háza előtt levő nagy pálmafa legtetejére, és megkérdezte a szélről, hol van a hét hollókirályfi. A szél azt felelte, hogy a jéghegyben.

- Hát bizony, kedves gyöngyöm-harmatom - mondta Örsikének a vénasszony, miután lemászott a fáról -, a maga testvérbátyjai a jéghegyben vannak, a törpe tündér hatalmában, de oda bizony nehéz lesz eljutni ilyen gyöngye teremtésnek, mint a kisasszonyka. Nem bánom én, szülém - felelte Örsike-, ha életemmel fizetek is érte, csak egyszer láthassam a testvéreimet.

És ezzel egy erszény aranyat nyomott a vénasszony markába.

- Jól van no, kedves gyöngyöm-harmatom, hiszen én szívesen megmondom, miként juthat el a testvérbátyjaihoz. Hát először is elmegy a Naphoz, kér tőle egy kis meleget, amivel a jéghegyet elolvaszthatja, azután meg a Holdhoz, és megkéri, hogy míg a jéghegyhez nem ér, éjjelenként világítson, mert éjjel-nappal kell ám mennie, végül pedig a Hajnalcsillaghoz, aki majd elvezeti a kisasszonykát a jéghegyhez. De még ez sem elég, hanem itt van, ni, ez a fehér cipő, ezt vigye magával, s ebből hét napon keresztül szeljen le mindegyik testvérének egy-egy darabot és egyet annak a törpe szolgának is, aki felügyel rájuk.

Örsike megköszönte a jó tanácsot meg a cipőt, és azzal útnak indult. Ment, mendegélt, mígnem egyszer csak elérkezett a Nap udvarába, ahol olyan meleg volt, hogy menten megperzselődtek az aranyfürtjei. Azután megkérte a Napot, hogy adjon neki egy kis meleget, mert a testvéreit akarja kiszabadítani a jéghegyből. Mindezt olyan esdeklő hangon mondta, hogy a Napnak szinte könnybe lábadt a szeme.

- Adok, édes leányom, adok - felelte, és kiszakított a bajuszából egy szálat, s nyújtotta Örsikének. - Itt van, leányom, ezzel elolvaszthatod a világ legnagyobb jéghegyét is.

Örsike megköszönte a Nap szívességét, a bajuszt belekötötte a kendője sarkába, a keblébe dugta, és indult tovább a Holdhoz, hogy megkérje, világítson neki éjjelenként, míg a jéghegyhez nem ér, mert a testvérbátyjait akarja kiszabadítani. A Hold ezt készséggel meg is ígérte neki, majd Örsike a Hajnalcsillaghoz ment, hogy megkérje: vezesse őt a jéghegyhez. A Hajnalcsillag is rendkívül barátságosan fogadta, a testvérének nevezte, alaposan megvendégelte, majd rászólt, hogy kövesse, mert éppen arra visz az útja.

Örsike hűségesen baktatott a Hajnalcsillag nyomában. Már hetedhét országon is túl jártak, amikor egyszerre csak irtózatosan fájni kezdett.

- Hős királyleány - szólalt meg ekkor a Hajnalcsillag -, nézd, ott fénylik a jéghegy! Vedd elő, amit a Naptól kaptál, mert anélkül nem mehetsz tovább.

Örzsike így is tett, elővette a Nap bajuszát, maga elé tartotta, és útját a jéghegy felé vette. Mire egészen a közelébe ért, az teljesen elolvadt, csak egy kis faház maradt a helyén. Amikor a királynő belépett a házikóba, látta ám, hogy ott egy törpe terít, hét kistányért tesz egy asztalra és mindegyikre egy-egy szem diót, s közben rá se hederít, mintha ott se lenne. Örzsike ekkor elővette a cipóját, és megkínálta belőle a törpét, aki ettől menten szóba elegyedett vele, és nagyon barátságos lett. Örzsike vágott még hét darabot a cipóból, és mindegyik tányérkára tett egyet.

- Tudom, hős királynő - szólt a törpe szolga Örzsikéhez -, hogy testvérbátyáidat jöttél kiszabadítani. Azt is tudom, hogy a Nap, a Hold és a Hajnalcsillag is a segítségedre van, de azért ne hidd ám, hogy könnyű munkád lesz. Előre megmondom, hogy itt hét nap és hét éjjel kell éhezned és szomjaznod, ezért hát takarékosan bánj azzal a cipóval, nehogy idő előtt elfogyjon.

- Szívesen elszenvedek én akármilyen nyomorúságot - felelte a királynő csak segíts, hogy kedves bátyáimat innen kiszabadíthassam.

- No - mondta erre a törpe-, első dolgod az lesz, hogy mialatt a bátyáid itthon vannak, nem szólsz egy szót sem, mivel azok úgysem ismernek téged. Aztán minden éjjel, amíg a bátyáid alszanak, bemész a szobájukba, és szakítasz egynek-egynek a fejről egy-egy szál tollat, azt elteszed, s ha már a hetedik fejről is meglesz a tollad, akkor én nagy tüzet gyújtok, beledobod a hét szál tollat, s mire a tűznek az utolsó szikrája is kialudt, a bátyáid visszanyerik korábbi alakjukat, te pedig hazavezetheted őket azon az úton, amelyiken jöttél. De vigyázz, míg ki nem értek a törpe tündér birodalmából, diót vagy almát ne egyetek, mert megint a hatalma alá kerülnétek, és már soha többé nem szabadulhatnátok.

A királynő megköszönte a törpe szolga szívességét, és elrejtőzött abban a kis kamrában, melyet a törpe kijelölt neki. Estefelé aztán nagy károgással hazajött a hét holló, mindegyik odaült a maga tányérkája mellé, és megette a dióját meg a darabka cipóját, s azzal aludni tértek.

Szegény Örzsikének majd megrepedt a szíve, mikor megpillantotta a testvéreit. A legszívesebben már így, hollóként is összevissza csókolgatta volna őket, de tudta, hogy így kárba veszne minden fáradsága, hát csak sírással enyhítette fájdalmát. Mikor aztán úgy gondolta, hogy már alszanak, belopakodott szépen a szobájukba, szakított a legidősebb fejről egy szál tollat, belekötötte a kendője sarkába, a keblébe dugta, és szép csendesen kisomfordált onnan. Így történt ez a következő napokon is, mígnem végre elmúlt a hetedik éjszaka, és Örzsikének már mindegyik testvére fejről volt egy szál tolla.

A törpe ekkor tüzet gyújtott, a királynő beledobta a hét szál tollat, s mire a tűznek az utolsó szikrája kialudt, már ott is állt Örzsike körül a hét szép testvérbátyja, akik örömben úgy összecsókolgatták és -ölelgették a húgocskájukat, hogy majd kiszorították a lelket belőle. Másnap aztán végre hazafelé vették az útjukat.

No, bezzeg volt aztán öröm és vigasság, amikor a nyolc testvér hazaérkezett! Az öreg király és királyné azt se tudták örömben, melyiket öleljék, csókolják, hogy egyet se hagyjanak ki gyermekeik közül. Aztán csaptak olyan vendégséget, hogy három évig nem volt annak se vége, se hossza, és igen boldogok voltak valamennyien, s talán még most is azok, ha időközben meg nem haltak.